

מ"ת 15401/12 - מדינת ישראל נגד איאד אבו סרחאן

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 15401-12-14 מדינת ישראל נ' אבו סרחאן(עוצר)
תיק חיזוני: 53204714 /

בפני כב' הנשיאה שולמית דותן
מבקשת מדינת ישראל
נגד איאד אבו סרחאן (עוצר)
משיב

nocchim:

באת כה המבקשת: עו"ד רונית יש'

המשיב ובא כוחו עו"ד סאלח מוחisin

ההחלטה

בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

כתב האישום

על פי הנטען בכתב האישום, ביום 14/12/02 בשעה 10:06 לערך, שהה המשיב בשטח פתוח מזרחייה לשכונת א-טור בירושלים, על ציר נעמי שמר בכביש מס' 1, ללא שהוא ברשותו אישור כניסה או שהוא כדין בישראל. שלושה שוטרים סמויים - שוטר "157", שוטר "66" ושוטר "193" (להלן: "השוטרים") - שהו במקום במסגרת פעילות מבצעית יזומה לילכידת מיידי אבנים במקום הבחןו בנאשם בחברתו של אחר, וקרוואו להם לעצור לאחר שהזדהו בפניהם כשוטרים בשפה העברית ובשפה הערבית ואף באמצעות כובע זיהוי משטרתי, ואולם הנאשם לא רק שלא עצר, אלא החל לתקוף את השוטרים.

בתחילת הבחן בנאשם ובושאה הנוסף שוטר "157" בלבד. הוא קרא לשניים לעוצר, ובתגובה התקרב אליו הנאשם, הפilo ל夸רקי וטיפס על גבו. משקרא הלה לעזרה, יצאו שני השוטרים האחרים מהמערה בה הסתרו וחשו לעזרתו, ואולם הנאשם המשיך להיאבק בהם ולהשתולל, והעיף את שוטר 157 ממקומו. בשלב זה שלף שוטר 157 את נשקו, ובתגובה לכך החדר (שעד אז עמד לצד הנאשם ולא שנטל חלק בתקיפה) מהמקום. כדי למנוע את בריחתו של הנאשם אחץ שוטר 157 בידו השמאלית, אך זה הצליח להשתחרר בכח מאחיזתו, והחל לרוץ לעבר החומה המפרידה בין שטח האזרור לשטח ישראל. השוטר החל לדלוק בעקבותיו תוך שהוא קורא לעברו "עצור משטרת" בעברית ובערבית.

עמוד 1

תוֹךְ כָּדִי מִנוֹסָה סַבְּ הַנְּאָשָׁם עַל עֲקֵבָיו, תָּפַס בְּקִנְחָה הַרְוָבָה שֶׁל שׁוֹטֵר 157 וְנִיסָּה לְהֹזְצִיאוֹ מִדיּוֹ, וּרְקָבָא בְּאַמְצָעָות כָּחָ רַב הַצְּלִיחָה הַאֲחִרּוֹן לְמִנוֹעַ הַדָּבָר מִהַּנְּאָשָׁם. בָּשְׁלַב זֶה הַוְדִיעָה шוטר לנְאָשָׁם כִּי הַוְאָ עַצְׂרָ, אֲךָ גַּם אֵז לְאַחֲלָה הַנְּאָשָׁם מַלְהַיאָבָק בּוֹ וּבְשִׁנְיַי הַשׁוֹטְרִים הַנוֹּסְפִּים, וְתוֹךְ כָּדִי מַאֲבָק עַמְּם אֲפִי הַתְּגִלְגֵּל יְחִיד עַמְּ שׁוֹטֵר "66" בְּמוֹרָד הַגְּבֻעָה. בָּעוֹד הַשְׁנִים שְׁרוּעִים עַל הַקְּרָקָע אָחָז הַנְּאָשָׁם בְּאַבְּן וְהַנִּיף אָוֹתָה לְעַבְרָ שׁוֹטֵר 66" בְּמֶטרָה לִיְדָוָתָה בְּרַאֲשׁוֹ, אֲךָ בְּסִיעָוָן שֶׁל שׁוֹטֵר 197 נִמְנָעָה הַדָּבָר מִהַּנְּאָשָׁם. כָּר בְּמִשְׁרָךְ דָּקָות אַרְחָוֹת הַמִּשְׁרֵךְ הַנְּאָשָׁם, עַל פִּי כְּתֵב הַאַיִשּׁוּם, לְהַיָּאָבָק בְּשׁוֹטְרִים, עַד אֲשֶׁר הַצְּלִיחָה הַלְּלוּ בְּכָוחָות מִשְׁוֹטְרִים לְאַזְׁקָה אַתְּ הַנְּאָשָׁם וְלַעֲזָרוֹ.

כתוצאה ממעשי הַנְּלָל שֶׁל הַנְּאָשָׁם נִגְרָמוּ לְשׁוֹטֵר "157" כָּאַבְּים בַּיד יָמִין וּבַגְּבַע הַתְּחִתָּוֹן, לְשׁוֹטֵר "66" נִגְרָמוּ שְׁרִיטָה בְּקַרְקָפָת מַעַל הַאוֹזֶן הַשְּׁמָאלִית, שְׁרִיטָה בְּצֹוֹאָר, שְׁרִיטָה בְּצֹוֹאָר, שְׁפָשָׁוף בְּאַצְבָּע כְּפָר יָד שְׁמָאל וּנְפִיחָוֹת בְּמִרְכָּז הַאֲמָה הַיְמָנִית, וּלְשׁוֹטֵר "193" - שְׁרִיטָות בְּאַזְׁוֹר הַפְּנִים וְהַצְּוֹאָר.

בגין האמור יוֹחַסְוּ לְנְאָשָׁם הַעֲבִירָה שֶׁל **כִּנְסָה לִישְׁרָאֵל שְׁלָא כְּדִין** לְפִי סְעִיף 12(1) לְחוֹק הַכִּנְסָה לִישְׁרָאֵל תְּשִׁי"ב-1952 (לְהַלֵּן: חֻק הַכִּנְסָה לִישְׁרָאֵל) וְשִׁלְשָׁ עֲבִירָות שֶׁל **תְּקִיפָת שׁוֹטֵר עַמְּ חַבְלָה שֶׁל מִשְׁׁ** לְפִי סְעִיף 274 יַחַד עַמְּ סְעִיף 380 לְחוֹק הַעֲוֹנְשִׁין, הַתְּשִׁלְי"ז-1977 (לְהַלֵּן: חֻק הַעֲוֹנְשִׁין).

טייעוני הצדדים

המבקשת עוֹתָרָה לְמַעַצְרָוָה שֶׁל הַנְּאָשָׁם עַד תּוֹם הַהְלִיכָּים נֶגֶדוֹ הַנְּאָשָׁם בְּשֶׁל מִסּוֹכְנוֹתוֹ וְהַנְּאָשָׁם בְּשֶׁל הַחַשָּׁש שֶׁל הַיְמָלְטוֹתוֹ מַאיָּמָת הַדָּין. לְשִׁיטהָה, שְׁחַרְרוּוּ שֶׁל הַנְּאָשָׁם לְחַלּוֹפָת מַעַצְרָ בְּשֶׁתְּחִי הַאֲזֹר, שֶׁמְּ הוּא מַתְגּוּרָר, שֶׁמְּ הסִינְגּוּר, תְּסִכְלָה אֲפָשָׁרוֹת לְהַבְּיאָה הַנְּאָשָׁם לְדִין בִּישְׁרָאֵל, תָּאִפְשֵׁר לוֹ לְשׁוֹבָעָל מַעַשְׁיו, וְתָהָווּ לְמַעַשְׁוָה מִשּׁוּם הַעֲנָקָת אֲפָשָׁרוֹת לְנְאָשָׁם "לְקָנוֹת" אֶת שְׁחַרְרוּ בְּכָסֶף.

ב"כ המסביר הַסְכִּים לְקִיּוֹמָן שֶׁל רָאִוָּת לְכָאוֹרָה לְעַבְרָה הַכִּנְסָה הַבְּלִתִי חֻקָּת לִישְׁרָאֵל, אֲךָ טָעַן כִּי אֵין רָאִוָּת לְכָאוֹרָה לְעַבְרָה שֶׁל **תְּקִיפָת שׁוֹטְרִים**, מַאֲחָר שֶׁהַנְּאָשָׁם כָּלֵל לֹא יְדַע שְׁמַדּוּבָר בְּשׁוֹטְרִים. בענֵין זה טָעַן הַסִּינְגּוּר, כִּי הַאִירּוּעַ המתוֹאָר בְּכְתֵב הַאַיִשּׁוּם הַתְּרַחַשׁ בְּשָׁעֹות הַבּוֹקָר הַמוֹקְדָמוֹת, טָרַם הַפְּצִיעָה הַשְּׁחָר, וּבְשֶׁל הַחַשָּׁכה סְבָר הַנְּאָשָׁם שְׁמַדּוּבָר בְּשֶׁהָיָם בְּלִתִי חֻקָּים אֶחָרִים שִׁבְּקִשׁוּ לְהַתְּنַכֵּל לֹא. לְאוֹר זֶאת טָעַן הַסִּינְגּוּר, כִּי יש לְשַׁחַרְרָ את הַנְּאָשָׁם לְבַיִתּוּ בְּשֶׁתְּחִי הרשות, בְּכַפּוֹף לְהַפְּקָדָה כְּסִפְיָת, לְחַתִּימָת עֲרָבוֹת צְדִיק וּבְפִיקָׁח צְמָדָה שֶׁל שְׁנִי מִפְּקָחִים: האחד - עֲבֹד בְּרִשְׁוֹת הַעֲתִיקָות בְּעַל הַכִּנְסָה מוֹכָחָת וְלֹא עַבְרָ פְּלִילִי, והשנִי - תֹּשְׁבֵב יְרוּשָׁלָם הַעֲבָד בְּעֲבוּדָות מִזְדְּמָנוֹת, שְׁבַעֲבָרוּ עַבְרָה אַחַת שֶׁל יְדִי אַבָּנִים שִׁבְּוצָעוּ עַל פִּי הַנְּטָעָן לִפְנֵי עָשָׂרִים שָׁנִים.

דין והכרעה

ראיות לְכָאוֹרָה

המחלוקת בענין זה מתחמצת, כאמור, בעבירה שֶׁל **תְּקִיפָת שׁוֹטְרִים**.

חוֹמֶר הַרְאִוָּת שֶׁהַגִּשָּׁה הַמְאִשְׁמָה כָּלֵל אֶת הַזְּדֻעָוִתָּם שֶׁל שׁוֹטְרִים, דּוֹ"חָות פְּעֻולָה וּזְכִ"דִים מִיּוֹם הַאִירּוּעַ, הַזְּדֻעָוִת שֶׁל הַנְּאָשָׁם מִיּוֹם 04/12/14 וְתִמְנוֹת הַמִּתְעָדוֹת אֶת הַפְּגִיעָוֹת הַפִּיסִּוּת שִׁגְרָמוּ לְשׁוֹטְרִים וְלְנְאָשָׁם.

הודעות השוטרים ודוחות הפעולה כוללים תיאור מפורט של השתלשות העניינים, והם מלמדים על **מאבק פרוע**, **אלים** ו**עיקש** שהתנהל בין השוטרים לבין הנאשם, משך דקוט ארוכות, תוך שהנאשם משתולל, בועט, שורט את השוטרים, ובשלב מסוים אף מנסה לחטוף נশקו של אחד מהם ולידות ابنו בראשו. עוד עולה כי על אף שהנאשם תקף לבדו, נדרשו שלושה שוטרים מיומנים וחזקים על מנת לרסנו ולעצרו. גם השירותים עמוקות, החתכים הרבים והחבלות שנגרכו לשוטרים ולנאשם עצמו, ובגדיהם ספוגי הבז - הנראים בתרומות שצולמו לאחר האירוע- מלמדים על טיבו ועל עצמתו של המאבק, פשטו ממשמעו, שהתנהל בין לבין הנאשם.

טענת הנאשם, כי לא ידע שמדובר בשוטרים - נסתרת מינה וביה מחומר הריאות : בהודעות שמסרו השוטרים, ציינו שלושתם, ללא יוצא מן הכלל, כי הם הצדקה בפניו הנאשם כשוטרים, הן בעברית והן בערבית, ואף חבשו לנאשם את כובעי הזיהוי המשטרתיים שהיו עימם. עוד העידו כי גם בעיצומו של המאבק עם הנאשם צעקו לעברו, מספר פעמיים: **"משטרה, צבא, עצור"**, לרבות בשפה הערבית, במיללים: **"ואקף שורתה, ואקף ג'יש"** (הודעתו של שוטר "193" ע' 1 ש' 10; הודעתו של שוטר "66", ע' 1 ש' 12). הודיעו להם אלו של השוטרים נגבו לפניהם שנגבטה גרטתו של הנאשם לאשר אירע (מאחר שהנאשם אושפז לאחר האירוע נגבטה הודעתו רק כימיים לאחר מכן) ומכאן חשיבותן הרבה לעניין ציון העבודה כי הצדקה בפניו הנאשם בטור שוטרים.

גם עצם התנהגו של הנאשם בשטח אינה עולה בקנה אחד עם גרטתו לפיה סבר שמדובר בשוהים בלתי חוקיים אחרים שביקשו להרע לו, שכן הדעת נתנת שאם כך סביר - אז היה מהר לנוס על נפשו, ولو בשלב בו נשלף לפני הרובה (כפי שהגיב השב"ח הנוסף שעמד לצד הנאשם ברגע ששוטר 157 שלף את נশקו לעברו).

לא זו אף זו: הנאשם טען, כי בשל החשיכה התקשה להבחן בכך שמדובר בשוטרים. אלא, שהתרומות המצורפות לחומר החקירה מעידות, לכארה, שכבר עלה המשם, יש בכך כדי ליטול העוקץ מגרטתו של המשיב לפיה לא ידע כי מדובר בשוטרים בשלב זה של ההליך הפלילי.

טענת הנאשם בחקירותו כי כלל לא תקף, אלא הותקף - תיבחן במסגרת ההליך העיקרי, ובשלב זה אין בה כדי לגרוע מעוצמת הריאות .

לאור כל האמור, המסקנה היא כי קיימות די ראיות לכארה לצורכי ביסוס אשמתו של הנאשם בעבריה של תקיפת השוטרים בשלב זה של ההליך.

עלית מעצר וחולופת מעצר

אישום נגד תושב האזור בגין כניסה או שהייתה בלתי חוקית בישראל טומן בחובו חשש **אינהרנטי** להתחמקות של הנאשם מהלכי משפט, על דרך של הישארותו בשטחי הרשות הפלסטינית בהם רשות האכיפה של ישראל אין פועלות (בש"פ 6781/13 **מוחמד קונדס נ' מדינת ישראל**, פס' 8 להחלטה מיום 13/11/04, פורסמה בנבבו, להלן: "פרשת קונדס"; בש"פ 10418/08 **וואחד טלאלקה נ' מדינת ישראל**, פס' ט להחלטה מיום 08/12/15).

ואולם, חשש הימלטות זה על אף שהינו שקל בעל משקל בהחלטה בדבר שחרור או אי שחרור הנאשם להלופת מעצר בשטחיה האזרז, אינו עומד בפני עצמו, ואין בכךו להכריע **כשלעצמם** את שאלת השחרור בערובה - כך נקבע ע"י ביהם"ש העליון אך לאחרונה בענין קונדוס:

"עצם העובדה שהנאשם הינו תושב הארץ אינה מצדיקה בפני עצמה עד תום ההלכים מקומם שבאותן נסיבות היה תושב ישראלי משתחרר להלופת מעצר" (פרשת קונדוס הנ"ל, פס' 10).

בהתאם לכך קבעה כב' השופטת ע. ארבל במסגרת פרשה, כי לצד חשש הימלטות הטעוע בעבירה מעצם טיבה יש לבחון התקי"מותם של קритריונים נוספים לצורך ההכרעה בשאלת המעצר, ובכללם: קיומן של עבירות נוספות נוספות שנעברו ע"י הנאשם לצד עבירת הכנסתה או השהייה הבלתי חוקית בישראל; חומרתן של העבירות ומטרתן; עברו הפלילי של הנאשם והזיקה שלහן לעבירות על חוק הכנסת לישראל; נסיבות חיצונית, כגון מצב בטחוני מדורדר וכיוצא"ב.

ישום מבחנים אלו במקרה דנן מוביל למסקנה חדמשמעות, כי יש להורות על מעצמו של הנאשם מאחריו סורג וברית עד לתום ההלכים נגדו:

למעשה, קритריונים אלו מלמדים, כי עיקר החשש בענייננו להימלטותו של הנאשם מאימת הדין, כמו גם למסוכנותו הרבה, עליה דזוקא מהעבירה הנוספת שביצע של תקיפת השוטרים, שנوعדה לסכל את מעצמו ולאפשר לו להימלט חוזרת למשך שטחי הרשות, ולא מעבירת הכנסת הבלתי חוקית לישראל כשלעצמה. כאמור, חומר הראיות מלמד על מאבק אלים ופראע שנוהל בין הנאשם לבין השוטרים ונמשך על פי עדותם "**משהו כמו 10 דקות**" (הודעת שוטר "66", עמ' 2 ש' 22 להודעה).ה הנאשם, כך עולה מחומר הראיות, לא בחל בכלל אמצעי כדי להימלט ממעצר, על אף העובדה שמלו עמדו שלושה שוטרים מיומנים וחזקים, ובכלל זה ניסה לחטוף נשקו של אחד השוטרים, להכותו באבן בראשו, וכי התגלל במודר הגבעה עם שוטר נוסף נוסף תוך שניהם גם יחד נחבטים בסלעים ובאבנים. מתיאורי השוטרים עולה, וכי הימלטה לא אמר נואש ולא נכנע (הודעת שוטר "193", ע' 1 ש' 14, ע' 2 ש' 23), ופעל כ"חוז אמוק", וכי רק בשיתוף כוחות הצלicho לבסוף לאזוק את הנאשם ביד אחת, ולאחר כ-6 דקות נוספת את ידו השנייה (הודעת שוטר "157", ע' 2 ש' 31).

התנהגותו האלימה ומשולחת הרسن של הנאשם כלפי השוטרים מעידה על تعוזתו הרבה ועל היותו נעדר מעצורים, והיא מקיים אפוא הן את החשש להימלטותו של הנאשם מאימת הדין והן את מסוכנותו הרבה. על הקשר בין שתי עילות המעצר הנ"ל כאשר מדובר בעבירה על חוק הכנסת לישראל לצד עבירה של תקיפת שוטר, בהקשר של חלופת מעצר, כבר נאמר:

"אכן, אין דומה בהקשר חלופת המעצר, דין של מי שהוא בישראל שלא כדין, למי שהוא שלא כדין ונינה - לכארה- להימלט מאנשי החוק, תוך שהוא מנסה לפגוע בהם. במקלול הנטיות קיים קושי ליתן ב厶במבקש את האמון המתחייב לצורך קביעת חלופה, הפגת החשש להימלטות ואיזון המסכנות**"** (כב' השופט א' רובינשטיין, בש"פ 3952/14 ראמץ נעלאה נ' מדינת ישראל, פס' ט' להחלטה מיום 14/06/16, פורסמה ב公报).

על קיומה של עילת מעצר בגין מסוכנות מעיד גם **עברו הפלילי** של הנאשם, הכלל הרשעה בביב"ש צבאי מנהלי יהודא מיום 31/08/2013 בעבירה של הפרת הכרחת שטח צבאי סגור, בגיןה הושת על הנאשם עונש של מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס.

כן לא ניתן להתעלם מהתקופה הסוערת מבחינה בטחונית בה אנו מצויים, המאפיינת בריבוי מעשי אלימות בין יהודים לבין ערבים- ומשפיעה אף היא על הנוכחות להורות על חלופת מעצר. עוד לפני כעשור שנים קבע כב' השופט מ' חזין:

"**אין צורך להרחיב דבר על הסיכון הרב הנלווה בימינו להסתעם של תושבי שטחים אל תוככי מדינת ישראל. בימים כתיקנים - והיו ימים כאלה לפני שנים מספר - היה מעשה כמו שהוא של העורר מעשה שנייתן היה לעבור עליו לסדר היום גם אם לעונשו בעונש קל. לא כן הוא המצב בימינו אלה, ימים של דם ואש**" (ההדגשה אינה במקורו- ש.ד.) (בש"פ 8303/03 פניה אסמעיל נ' מדינת ישראל, תק-על 1352,(3)2003 מיום 17/09/03).

הלכה אשר חוזרת ונשניתה אך לאחרונה, על רקע המצב הבטחוני השורר כיום במדינת ישראל:

"מן המפורסמות כי חלופת מעצר אינה הרמטית ואיינה נדרשת להיות הרמטית, אך לא דומה נתילת סיכון מסוים במצב רגיעה לנטיילת סיכון במצב בו השטח תופס. מכאן, שהמצב השורר בשטח הוא נסיבה "חיצונית" מהווה אחד הפרמטרים הרלבנטיים בבדיקה **עלית המסוכנות**" (כב' השופט י' עמית בש"פ 6825/14 איליה פקטוריוביץ נ' מדינת ישראל, פס' 7 להחלטה מיום 14/10/23, פורסמה ב公报).

בחנתי את החלופה המוצעת, ועל פניה היא ראוייה להشكل ע"י שירות המבחן. לפיכך, אני מורה לשירות המבחן להגיש תסוקיר מעצר אודות המשיב וזאת עד יום 15.5.1.15.

לדין ביום 6.1.15 בשעה 10:00.

עד להחלטה אחרת יהיה המשיב נתון במעצר.

ניתנה היום, כ"ה כסלו תשע"ה, 17 דצמבר 2014, במעמד
הצדדים.